

Garázsmenet

Gubányi Zsófia - 2021-02-03 17:45:25

fotó: Gubányi Zsófia

- Mi van? Miért morogsz, Főnök?

- Most mondta ez a kis picca a rádióban, hogy Viktor megint meghosszabbította a vészhelyzetet. Továbbra is maradunk a garázsban... Pedig már nagyon utálok - dörmögte a falu kocsmárosa. - A hó is esik megint... A Volvonak is ahelyett, hogy bent lenne a száraz alatt, már hetek óta kint kell állnia az udvaron, a fagyban.

- Ne morogj, Főnök, nem tesz jót a vonalaidnak! - próbált viccelődni Lacika. - A hó miatt meg ne fájjon a fejed, mindjárt elhányom én a kapu előtt is!

Lacikáról senki nem tudta pontosan, mennyi idős, de nem lehetett túl fiatal. Agglegény volt, s még az édesanyjával élt, akit már nagyon régen nem lehetett látni, a négy fal között tengette napjait. Egyedül Lacika volt rá a tanúság, hogy még él, hisz' mindig ment a rozsdás, nyikorgó kerékpárjával bevásárolni, gyógyszereket kiváltani. Sőt, akinek csak tudott, segített ügyes-bajos dolgai intézésében a lakótelepen. Szívesen elment a csekkeket is befizetni a település öregjeinek, akik mindig adtak ezért pár forintot neki. Majd ezekből az aprópénzekből futotta egy kis rövidre a helyi - most már - garázskocsmában.

- Ott van az asztalon a vegyesed, Lacika - szólt a kocsmáros. - Most elszaladok az ábécébe, visszaviszem a rekeszeket. Szólj Marcsinak, hogy jöjjön, váltson fel, meg tegyen a tűzre, kezd hideg lenni odabent!

- Oké, Főnök.

Lacika azzal odaballagott a ház bejáratához, kopogott. Nem szólt senki. Újra kopogott, és benyitott.

- Marcsika!

- Hallom, Laci, megyek már, csak pisilem - kiáltott oda a kocsmáros felesége. A második ura volt már neki. Boldognak sosem volt igazán nevezhető a házasságuk, mégis vele maradt, mert jobb volt itt, mint egyedül.

- Lacika, van-e kint még valaki? Ha nem muszáj, nem mennék ki megfagyni.

- Nincs még, de Jocó ilyenkor szokott érkezni. Majd biztos jelez.

- Akkor addig itt maradunk. Kérsz-e kávé? Ettél ma már valamit?

- Marcsika, ne fáradj! Miattam aztán végképp ne.

- Na, egyél! Itt van kolbász, hagyma meg kenyér. Egész nap talpon vagy, mindenki ugráltat. Ne hagyd magad kihasználni, mondtam már - dorgálta meg, mintha a fia lenne. Pedig volt neki még másik kettő is az előző házasságából, akiknek jó ideje már színét sem lehetett látni. Összekaptak pár éve az örökségen.

- De nekem ez nem fáradtság. Mit csinálnék egyébként?! Ti vagytok a családom. Ti meg a nagy csapat, akik minden nap idejárnak - magyarázta. - Nem is tudom, mi lenne velem, ha Jani főnök nem találta volna ki, hogy kinyitja a garázst. Szerintem már felkötöttem volna magamat valahol.

- Ne mondj ilyet...

- De bizony. Anyám... Tudod, milyen. Én béketűrő ember vagyok, de vele nem lehet sokáig egy légtérben maradni, különben megöljük egymást. Én vagyok élete nagy tévedése, örökké ezt hajtogatja. Ennyi idősen ezt már nem viselem olyan könnyen... Ha nincs meg a napi feles, az én zsebemben is kinyílik ám a bicska hipp-hopp. De ne is beszéljünk erről! - majd elvett egy kolbászt az asztalról. - Hmm, isteni. Idejét sem tudom, mikor ettem utoljára ilyen finomat, Marcsika.

- Egyél csak, Lacika, aztán kimegyünk, és helyrebillentjük a falu hangulatát. Elszáll minden bú és baj - kacsintott rá a kocsmárosné, és megpaskolta a vállát. Ebben a pillanatban valaki csöngetett. Mindketten tudták, ki az: „Megjött Jocó!” Lacikának nyomban mosolyra görbült a szája.

Gubányi Zsófia további írásai itt olvashatók: [KÖZTÜNK ÉLNEK](#)

DEBRECINER.HU

LÁTJUK. HALLJUK. KIMONDJUK.

fotó: Facebook **CSAK VELED együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak Te, az olvasó. [Egy hónapra csak 1000 forint.](#) [Támogasd előfizetéseddel a Debrecinert! Köszönjük!](#)**